

૨૨૬૪૮

મહામુખ્યાકાર જરમાનેવાણે—

ભુક્તસેલર-ચુનીલાલ મગનલાલ શાહ. ૩૦ રાણી તળાવ—સુરત

આખેઝોહર

કીમત, રો-આને.

ભુક્તસેલર-જેઝીશાનદાસ ત્રિભુવનદાસ પટેલ ૩૦ લીમગાંધી-સુરત.

—૯૫વારે ઇન્કલાર ડીયા—

અમારાં લોકપ્રિય પુસ્તકો.

“ગુજરાતી” ગાયનમાળા	કલીગુગની દ્રોપદીયાને
ભાગ ૧ થી ૫ દરેકના ૦-૬-૦	પંદર પતિએ પતિવ્રતા
ગુજરાતી ગઝલસાગર ૦-૬-૦	સતી—૦-૪-૦
દિન-કીર્તન (સચ્ચીવ) ૦-૬-૦	સંડેલીનું ભાગવત ૦-૨-૦
લાલ દીવા (..) ૦-૬-૦	ગુરુ કે પંડ ૦-૨-૦
સદગુણી શશીકાળા .. ૦-૬-૦	અર્જુન ગીતા ૦-૨-૦
નરસીંહ મહેતાકૃત	હનુમાન વ્યાસીસા ૦-૪-૦
પ્રભાત સંચાલ ૦-૬-૦	— નવલ કથાઓ. —
અક્ષાન્દ ભકિતમુખા ૦-૬-૦	રાનુજીત અરને કુસુમ ૨-૦-૦
ચતુર સુંદર સ્ત્રી વિલાસ	વિર દુર્ગાદાસ ૦-૫-૦
અથવા	મધુસૂદન ૧-૮-૦
મનહરસરળગરખાવળી ૦-૧-૦-૦	સુરતીલાલ ૦-૦-૦
સ્વરાજ્ય કીર્તન ૦-૨-૦	વીર-કથા ૦-૫-૦
મનરંજનરસીકગાયન. ૦-૪-૦	— ગાયનો. —
લોકપ્રિય કલગી ગાયન સચાલ	અમકતી બીજલી ૦-૨-૦
ભાગ ૧ લા ૦-૮-૦	બાલતી મંદા ૦-૨-૦
જૈલું મહેરીલ યાને ગઝલે	કાઠીયાવાડી કોયલ ૦-૨-૦
ગોહર કંવાલી ૦-૧-૨-૦	પાઝીશનનું પોલકું ૦-૨-૦
અક્ષતેના આથમીર	ગુલાબનો ગજરો ૦-૨-૦
અથવા ગામડીઆ ગમાર	
ભાગ ૧ થી ૪—૦-૮-૦	
મળવાનું ઠેકાણું—‘ગુજરાતી’ સાહિત્ય મંદિર.	

સલાબતપુરા-સુરત.

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાશ્ટ્ર વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૧૭૪૨ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ મહાનિર્વાહ

વિષય ૬૩૬૮ : ૩ ૩૬૮

આબે-ગૌહર

— યાને —

ગઝલે ગૌહર.

ગઝલે—કબ્લાલી. —(૦)—

મેં ખુબ સમજતા હું કે તુમકો ન હો ક્યા હો
 મર કુંકર ન હોતા તો કેદદું કે ખુદા હો
 ઝાહીરમે તો અહેમદ હો મહમદ હો બશર હો
 બાતીનમે ખુદા જાને કે તુમકો ન હો ક્યા હો
 તુમ માલીકો સુખતાર હો બખશો જીસે ચાહો
 અલાહકે બંદે હોકે બંદોકે ખુદા હો

નાટકે—પાક અસમત. રાગ. જુલા—કુમરી.

તેરે દરપે હમ આકે પડે હએ સનમ,
 ન સફરકે રહે ન વતનકે હુવે.
 તેરે હીજમે બાનીએ જોશે સિતમ,
 હુવે કબ્રકે ઝાર ન કુંનકે હુવે,—તેરે
 હમે સુખહે મે આઈ હય બાદ બજોશ.
 જીસ ગુલકા હમે યાદ આયા આગોશ,
 આયા રો રોકે અપના લખોંપે હએ દમ,
 રહે દસ્તકે ઝાર ન અમનકે હુવે—તેરે.

નાટકે—ચંદ્ર મધુરી—તળે—ઉસ્તાદી.

તેરે લીરે જોયનીઆં બનાએ રખુંગી સો તેરે લીયે,
સોનેકા ઘડવા હય ઝોર ઘડે પર ઝારી-ચાર,
ગંગાજલ પનીયાં બરવાએ રખુંગી સો તેરે લીયે—તેરે.
કુલ મંગાયા મયને તુરા બનાચા ચાર
કુલનકા ગજરા બનાએ રખુંગી સો તેરે લીયે—તેરે.
હાર બી પહેરા મેને પહેરી બંગરીયા ચાર,
ઝુલ્ફમે માતીઆં બંધાએ રખુંગી સો તેરે લીયે—તેરે,

ગઝલે—“ નશીચત ” —(૦)—

ન રખમેગી ઝીન્દ માહુબત કાસીકી
હમેં લે હોગી વેહ ચાહત કાસીકી
મુઝે નાંદ કયા આએ કુરકતકી શબમેં
કે ફિરતી હું આંખમેં શુરત કાસીકી
જહાં બેજ દે અપને બન્દે કો માલિક
ન દોજખ કાસીકી ન જન્નત કાસીકી
તડપતા મુઝે દેખકર યું ન હસ્તે
અગર તુમકો હોતી માહુબત કાસીકી
કબી દેખ લેતા હું અય માહ તુજકો
કે મિલતી હે તુજમેં શયાહત કાસીકી
કકીરી મેં યા રખ વેહ હીમ્મત અતાકરે
સમાએ ન આંખોં મેં દોલત કાસીકી
કરે કોઇ ઈબ્તલાસ શીકવા તુમહારા
મગર તુમ ન કરતા શીકાયત કાસીકી

ગઝલે—હથ—તર્જે—કંવાલી

તુમ્હારે ઇશકમે સાહેબે આદનકા ગેહના હય
 મગર ઉસકી શીકાયત કયા હય જખ લાખુને પેહના હય
 તુંમે તો દીલ રૂખા કરતા હમે મનઝુર થા સાહેબ
 બલાસેં ગમ નહી ઇસકા અગર યે રંજ સદના હય
 કંદા સદમા જુદાઈકા સહે કયું કર તેરા આશીક
 કંધર ખેતાબ હય દીલ ઓર ઉધર આંખુકા ખેહના હય
 બલા મેં દરદે દીલ અપના મસીહાસેં કહુ કયું કર
 મુઝે તો ડિનકી ધ્રુવતમે તડપ કર જન દેતા હય
 ન હો ખેહાશ અય શોકીં ઝરાકર ખ્યાલ ઉસ દીનકા
 જલાંપર હથ તક નાદાં અકેલા તુઝકા રહના હય
કબીર લજનમાળા, ગઝલે—કબીર સહાબ.

તુઝે હૈ શૈક મિલનેકા, તો હરદમ લૌ લગાતા જા,
 જલાકર ખુશનુમાઈકા, બસમ તનપર રમાતા જા,—
 પકડકર ઇશકકી જાડુ, સકાકર હજ એ દિલકો,
 દુષ્ટકી ધૂલકો લૈકર, મુસદ્દેપર ઉડાતા જા—
 તોડકર કંકદે તસબી, કીતાબેં ઝાલ પાનીમે,
 મુતાલે જો કિયા કુછ હૈ, વો દિલસે સબ બુલાતા જા—
 ન મર ભૂખા ન રખ રોજા નજા મસજીદમેં કર સિજદા,
 બાબૂકા તોડકર કુજા, શરાબે શૈક પીતાજા
 ન હો મુઝીં ન જન બાહાણુ દુષ્ટકા તર્ક કર ઝગડા,
 હુકમનામા કલન્દરકા “અનસહુક” તૂ સુનાતા જા—

ગઝલે—કંવાલી. —(૦)—

તોર જલવા નજર આયા જમાલે દો જહાં બનકર
 દો આલમ દીલમે રોશન હો ગએ અરજો સમાં બનકર
 અનલહુકે કુખે ઇઝતી શમ્સ ઓર મનશુર કો કહેતો
 ન આતા ઉનકે મુંદસે તું ખુદ મુતલક અઝાં બનકર
 હરમ ઓર દેરમે જસ દમ હુવા ઇઝહાર વેહદતકા
 તો ના કોસોકે મુંહસેથી સદા શોકે અઝાં બનકર
 હિખાડે પાકે મલકનોકે ખુદા બંદોકે જળ તુને
 તો ખુત ઝુક ઝુકકે સીજદેમે ગીરે અઝઝો ખ્યા બનકર
 ખીઝાંકા ખોફ કયા હય શીર ભલા કિસ ખાગે વહેદતકા
 મુહાશીઝ જસકે પ્રલોકા વોહ ખુદ હો ખાગખાં બનકર

મીસ ગુલનાર—રાગ-જલ્લા.

હારે સૈયા પડ મૈ તો રે પૈયા, સતાવે કાહે મૈકા, (૨)
 પીયા પ્યારે સાતનસે ગય વારી, (૨)
 મોહે ખીરહાકી મારી કયું કટારી, (૨)
 પત્ર પલીઆં, તન મલીયાં, બેકલીઆં હો રસીયા હારે સૈયાં (૨)
 ખીરહાકી મારી મેંતો, રા'ર કરંગીરે કૈસેની હુરાય તુમ આય,
 મોહે કાંહે સતાય, મોહે કાંહે છંચાય. (૨) જીજ્ઞાસ, કલ્પાય તડપાય
 લલચાય,—હારે-સૈયાં (૨)

મીસ રોઝા—રાગ, દેશ—તાલ, ધીમા, ત્રીતાલ—

છળ દીખલાગ બાંકે સાવરીયા, ધ્યાન લગો મોહે તોરારે,
 બાંકે ચિતવન નયના રશીલે, ચાલ ચલત મતવારીરે,
 કાહે કરત કિત જાઉ સખારી ન માને જીયા મોરારે,—છળ.

ગઝલે—“આરઝુ”—તર્જો—કબ્લાલી

કોઈ જાકર રસુંજે પાકસે મેરી ખબર કરદે,
 ગમે ધુરકત નહિ કટના હે પત્થરકા જીગર કરદે.
 હમારી બી શમે ધુરકત ઇલાહી હોગી કબ આખીર,
 બહોત મેએન દીલ હય ખુશ જલદી સહર કરદે.
 અનાકી હય મહંમદકો ઇલાહી તુને સખ તાકત,
 અગર ઝરેરે કો ચાહે પલમે વોહ રસકે કમર કરદે.
 જીસેચાહે તો જલ્લત દે જીસે ચાહે તો દોજખદે,
 મેરે મૈલા તરી મરઝી જીવર ચાહે ડિવર કરદે.

નાટકે—વિક્રમ—ચરિત્ર—તર્જો—ઉસ્તાદી.

તીરછી નજરીયાં લગા, એ જાનો જાની;
 લો દર્દે દિલકો જલાયે જાઓ જાની—તીરછી.
 હમે તો આશક હએં તેરે, નાજો નખરે કે પ્યારે,
 કરોજ કરોજ કરમ રહમ, ફરમાએ જાઓ જાની—તીરછી.

ગઝલે—અસગરી—તર્જો—કબ્લાલી.

શીર વસ્લકે ઇઝાહારપે તલવાર નીકાલી,
 શીર આપને મુજસે વોહી તકશાર નીકાલી.
 આંખ એક આરઝુ એવસ્લપે સો પ્યાર નીકાલી,
 યું આપને જાને દીલે ખીમાર નીકાલી.
 મેહફીલસે તો ઉશ્શકકો સો પ્યાર નીકાલા,
 હસરતબી કીરીકી કોઈ સરકાર નીકાલી.
 લગ જાય કહીં આગ ન ચુલશનમે અસગરી,
 દીલસેં જો દાખ ચાહે શરાર પ્યાર નીકાલી.

ગઝલે-મુસા. કબ્વાલાયે-મુજતર.

અરે જલ્લીમ તું યૉં તરસાકે હમકો માર ડાલેગા,
 ન દીલકે વલવલે મેરે, કબી આખીર નીકાલેગા.
 જલાતા આતિશે ગમમે હય, કયૉં મુઝકો ખતા ઝાલિમ,
 જલોંકે દીલ જલાકર કયા ભત્તા ઉતડી દુઆ લેગા.
 કહો અંય દોસ્તો બહરે ખુદ આકર મિલે મઝસે,
 જો દુશ્મન એક જમાના હય તો આકર કયા ખતા લેગા.
 હસીનો ફિરરિયા રખમે, ગુન્હેગારને કિમ્મત કો,
 બરોગે હશર સર સિજદે મે રખ કર બખ્શવાલેગા.
 તજલી ઉસકે રખડી મિઝલે “મુસા” રેખકર મુજતર,
 રવાં ઐ બે ખુદી મેં મંદકો તું અપને છુપા લેગા.

ગઝલે—યુસફ—તજે—કબ્વાલી.

મશકમે હાંમીવ હમે કયા કયા ન રમવાઈ હુઈ;
 ખુદ તમાશા ખન ગયે ખલકત તમાશાઈ હુઈ,
 સાકીએ તોખા શીકત કયા દેર હય સાગીર ચલો;
 અમ્રમે કિમદા હુવા કાલી ઘટા છાઇ હુઈ.
 હુખતે રીઝકી અસમંતા અફકત કીયા રખ ખેર હો;
 રાખકી પડતી હેં નજરેં આજ લલચાઈ હુઈ.
 રાઝ જોખનકા બરી મહેફિલમે અફસા હો ગયા;
 કેસી રસવાઇકા બાઇસ તેરી અંગડાઈ હુઈ.
 સખ મુનાએ દેતે હંય એહવાલે બઝમે ઈદકા;
 એસુએ જોલી દાહ ચશમમે ચાર શરમાઈ હુઈ.
 દુસ્તમે બે મીસ્લ હો તુમ હુસ્ને યુસુફકી કસમ;
 વરના ‘સાઈલ’ કી તખીઅત હોતી કયું આઇ હુઈ.

ગઝલે—નાઅત—તજે—કબલી.

સખ હીંદકા ડંકા આલમમે બજવા દીયા કમલીવાલેને—
 માંગ અપની ઘટાને ખીજલીસી ચમકા દીયા કમલીવાલેને
 સખ હીંદકા ઉસકી આલમમે ચમકાદીયા કમલીવાલેને
 કાશીર કી જ્યાંસે અટલાહ પઢવા દીયા કમલીવાલેને
 બુલ્દોંકી લપીસે આલમકો મેહકા દીયા કમલીવાલેને
 એક સાંપસા દીલપર આશીકકે લહરા દીયા કમલીવાલેને
 ફૂકારકે છુટે છુટ ગયે ખુત દુન્યાકે સખ હુટ ગયે
 જખ લાઈલાહા ઇલદલાહ ફરમા દીયા કમલીવાલેને
 વો કમલી અજખ લાકીમતથી કીસનાઝસે હકને સરપેધરી
 સખ જરકે દુશાલેવાલોંકો શરમા દીયા કમલીવાલેને

ગઝલે—કબલી. . “ ઇરકે તમન્ના ”

ન પુછો વન્ન કયા શય હય, કે જમપર દમ નીકલતા હય.
 તુમ્હારે દમકા કયા કેહના, કે દમપરદમ નીકલતા હય.
 ન પુછો મુઝકો તુમ યુહિ રહો ગાફીલ તો બહેતર હય,
 ખુદા જાને કબીસીકા હંસ, સદાપર દમ નીકલતા હય.
 નીકલકર ધરસે જખ વોહ કાતીસે આલમ નીકલતા હય,
 સીસકતે હંચ હજ્જરોં સેંકડોંકા દમ નીકલતા હય,
 જસ બાઝ બાયા ન દેખો મુઝકો ઇન તીરછી નીગાહોસે,
 તઅબ્દુખ કયા હય હમપર સેંકડોંકા દમ નીકલતા હય.
 સવાલે વસ્ત પર હંસકર, અદાસે ઉનકા ચેહ કહેના,
 થડી હય રાત સારી કયું અબીસે દમ નીકલતા હય.

ગઝલે—દાગ.

શગલગર ચાહતે હો દીલકે ખેલવાનેકે લીએ.
 દીલમે આ બેઠો કલેળ મેરા મલનેકે લીએ,
 ઉનહેં દુરસતબી મીઝે ધરસેં નીકલનેકે લીએ.
 દોપહેર ચાહીએ પોશાક બદલનેકે લીએ.
 બાગે આલમમેં હું સખ દુલને દુલનેકે લીએ,
 વરના ક્યા હાગ તેરી તરહેસેં જલનેકે લીએ.
 ગમડી દીવાર ધડી હય મેરે દીલકે અંદર,
 મેરે અરમાન તડપતે હે નીકલનેકે લીએ.
 હાય પાઈ બી શબે વસલમેં ઝીદ હય ઉનકી,
 આરાગર જાંઠા રહેગા તો કરેગા તદખીર.
 ચાહીએ ઉમરે ખીઝર મેરે સંબલનેકે લીએ,
 બઝમ આ ગયા ચારમે તુમ છુપ ન બેઠો અય દાગ.
 ચાંદ છુપનેકે લીએ હું કે નીકલનેકે લીએ.

ગઝલ—ખ્યાને ઈશક-તજે-કબ્રાલી.

ન આએ ગાએ જખતક દીલરખા દીલદાર પહેલુંમે,
 કરાર આના દીલે મુઝતરકો હથ દુશવાર પહેલુંમે.
 તઆજજુબ ક્યા હય ગર પહેલુંમે ઉનકે ગૈર બેઠેં હય,
 ગલોકે ક્યાં કહીં હોતે નહિં હું ખાશ પહેલુંમે.
 હુવા હય શામહીસે આજ મેરે કતલકા સામાં,
 કે સોતે હંમ વોં રખકર અંજરે ખુખવાર પહેલુંમે
 કોઈ આફત ન બરપાહો મુઝે હરદમ યેહી ડર હય,
 હુવા હય જખસે દીલ શોકીન ખુદ મુખતાર પહેલુંમે.

ગઝલે:—જલીલ—તને—ઠંવાલી

વચ્ચદેપે વો વચ્ચદેકી કસમ ખાએ જાતે હે.
તરકી ન દેને આએથે વો તડપાએ જાતે હે,
અસમતબી બડહતી જાતિ હય જોખનકે સાથ સાથ.
સુન સુનકે ધુમ હુસ્નકી શરમાએ જાતે હે—
સાકી તેરે નીસાર મઝમે કમી ન હો,
લેના ખખર કે હોશમેં હમ આએ જાતે હે.
દરપર પડે હુએ હેં ગઝલકા અતાબ જાતે હેં
પરદેલી આજ બાંધકે લટકાએ જાતે હેં—
તરકકી ન ઝુટે વચ્ચદોંસે યું દેતે હય મુઝે
દોંખા તુહારે સરકી કસમ ખાએ જાતે હેં
હે લાખ લાખ શુક કે ધત્તિ તો હય ખ્યાલ
અખતક હમારે દીલકો વો તડપાએ જાતે હેં
કયા જાને કયા જલીલને ચુપકેસે કેહ દીયા
આંખે ઝુકાએ દેતે હેં શરમાએ જાતે હેં—
ગઝલે—શયદા—“ખુદા ચાહે”

ખુલખુલ હું મેં ઉસ ગુલકા, જીસ ગુલકે ખુદા ચાહે,
હુરાંને બહીસ્તીઘ કયોં, મેરી બલા ચાહેં
કાઅમે મેં રખા કયા હય મંદરમે રખા કયા હય,
લે લે કદમે મુરશદ ગર હકસે મીલા ચાહે.
રખ યાદ તુ મુરશદકો રેહ પાસ તું મુરશદ કે.
બખશીશ જો અગર અયે દીલ તું રોઝે જગા ચાહે,
મચ પીતે હેં મસ્તોને તેરે ઈશક કે દીવાને.
અય મેરે જલ્સે શાને જીશકો દીયા . ચાહે.

ગઝલે—મુસા

—:૦:—

મુલ્મો રીતમ કરો. ગરતો કરમ જરી ન કરના.
 તુમકો કસમ ખુદાકી હરગીજ કમી ન કરના.
 કેહતે હેં વોહ યે મુજકો કર દેંગે કતલ તુજકો.
 શીર ઉસપે લુકમ હે યે ફરીઆદ બી ન કરના.
 ન કાશીસે ખ્યાર કરના ન કાસીસે હર્શાસે મીલના.
 ઈસ દીલલગીસે બચના યે આશક ન કરના.
 સરે બઝમ બાકે બચડે આગીઆરકી બગલમે.
 એસા તો ઝુલ્મ ઝાલીમ, હમ પર કબી ન કરના.
 મુશા કાલી જીગર હે તેરે ઝુલ્મકી સતમકી.
 દીલપર યે ચોટ શેહના, ઔર લખસે રીત કરના.

ગઝલે—આશીક

—: ૦ :—

આશીક બના રહા હે જલવા દિખા દિખા કે.
 દિલકો ઝુબા રહા હે જલવા દિખા દિખા કે.
 ચેહ દિલલગી હે ઉસકી મેં ખુશ બનતાં હું.
 મુજકો જલા રહા હે જલવા દિખા દિખા કે.
 છુપ છુપ કે દેખના હે આંખે દો ચાર કરંકે.
 નકશા જમા રહા હે જલવા દિખા દિખા કે.
 પેહલાન લો તુમ ઇસકો વોહ દીલરખા ચેલી હે.
 ખુદહી છુપા રહા હે જલવા દિખા દિખા કે.
 ચેહ ગમઝે ચેહ અદાએ આશીક હી જાતતે હેં.
 ખુદહી જતા રહા હે જલવા દિખા દિખા કે.

ગઝલે-મુસા—તળે કબાલી.

પરદા ઉઠા કે ઉસને જલવં દીખા દીએ હેં.
 બેહોશ કર દીએ હે બેખુદ બના દીએ હે.
 રો રો કે તેરે દરદે રજગે અલમ મય ઝાલીમ.
 આખોને આમુઓક-દરીયા બહા દીએ હે.
 રફતારે પ્રીતના જાને કર દી બયા ક્યાંમત.
 સોતે જગા દીએ હે જગતે મુલા દીએ હે.
 ગુલશનને દુશનકા વો-જવા દીખા કે અપને.
 અય ગજક ગુલ્શીયોં-ગુન્ચે ખીલા દીએ હે,
 ખાએશ ન ખુદ કી હે દાજત ન હુરકી હે.
 હમને તુમોરે ફરપર, ખીસ્તર જમા દીએ હે.
 સરે બજમ ઉમ મનમને આખે લડાકે હમસે.
 આખામે દુશમનોકી, ખાંજજર ચલા દીએ હે.
 મેહરીલ મય ઉમ સનમને. મુસાકે મેઅર પ'ડે.
 યે હાજરીન મજલીમ. સખ ખુત બના દીએ હે.

ગઝલે ગજલ સ્થાન—

—:—

તુને પ્રીતકા વાયદા કરકે પ્રીયા, પ્રીત લગાના છોડ દીયા;
 વોહ મહેરકી અખીઆ ફેરલીની, હરફમકા આના છોડ દીયા,
 જરા દર્ષ દીખાંકે એલાં સજન, તેરે મોનોપે વાફ. તન મન ધન.
 તેરે ઇસ્કમે ખાયા સારાજોખન, મૈને અપના બેગાના છોડ દીયા,
 ઇશ આહમે પહેલે નેહ લગા, ઓર મનકા મોરે ફેર લીયા,
 અયસેં બસે કીશ દેશમે જન, ઇરા દેશકો આના છોડ દીયા.
 જાએરી સખી અજમેર કો, ચલ જહા અપને પીયાકા બાસાંહય.
 પીયા બિન કશુ આવત નહી, મૈને દીલકા લગાના છોડ દીયાં.

नाटके—अभनेनां अधन—गजले—कवाली.

आग पांका है न पटका, नहै सैबादका नय,
 दोस्तो दीलसे कहें; हिंदु मुसलमानकी जय,
 आंख मोले हिन्द, अथ गङ्गलतके परदे दूर कर,
 आन तक शोया, मगर अथ ज्वाण दिलसे दूर कर.
 रास्ता है अेक, पर गलीआ में अकर है पडा,
 है जुदा और राम अेक, दो दो दे रपने दूर कर.
 ग्रीन हिन्दु और मुसलमान, पारसी सय भाध हें,
 अेकभाके हें सपुत, आपसके ऋगें दूर कर,
 आद भरने के नग, दरगीज भिदशीकअ में,
 गर भिदसी हो कइन, उसके नी दूकडे दूर कर.

गजले—मनसुर—तर्जे—कवाली.

मुदतसे आरजु है प्रार्थ दीलइया भीले,
 अेक तुम भीले तो तुमनी गरज आशना भीले.
 पन्नाह आपकाभी क्या सीइला भीऊन है,
 मुनसे भीले तो मेरे रकीभोसे न भीले.
 ये कय कइथा मेने भाइ कीउअे,
 नयसा कसुर हो मुंजे वयसी सुआ भीले.
 धश धरके शीला गरके क्रीशमे तो देभीले,
 नये कीसीकी जन तो तमके मअ भीले,
 मनऊर हम उससे भीले हें जे जेगरग भीले.
 जे हो गरऊअ थार जला . उससे क्या भीले.

गजले-मुसा—तर्जे—कुवाली.

हँई शीरके जना. दीलके सता रहा है.
 सीनेसे दम निकल कर. आंभोमें आ रहा है.
 जलवा दीया दीया कर. रूखको छुपा रहा है.
 देभो हंसा हंसा कर जालीम इसा रहा है.
 इस्से व्याहर आर्ध, भस्त्रों को अपने साकी.
 सागीर पीक्षा पीक्षा कर. भेषुद जना रहा है.
 अर्के नीगाहे कनकी. अशके रवां हमांरा.
 वो तो लगा रही है. आर ये जुगन रहा है.
 रक्षतार भय शीतना शीतने भय सोरा भहेशर.
 जगाने सुला रहा हय, सोते जगा रहा है.
 अजरका अंक धशारा मुजंका दीयाके मुशा.
 आंभोमें दुश्मनोंकी, छुरीयां बला रहा है

नाटके राज. गोपीचंद.—कलामे आराम. राग. लला.

कहेहेमुसाइर, कहाँसे तु आया, जयेगा कहाँ तुने रस्ता बुलाया.
 नाहिं ज्वर तो हे अपने पतनकी, भारग साथ कहीं नाहीं पाया
 साथीनतेरा नकोई दये राही, जोगन रहेबारी दये सरपे उठाया.
 सागर बनको तो पीय पढत दये. कैसे उतरीये रहे इरीया पराया,
 नाव रहे उछलत मौजे'पे भारी, सये'कडोने सिन्धु में जन गुमाया,
 तन मनकी कछु आश न रणियो, हीममत हारे तो जहाज दुआया
 दुःखके पडके और पहाडोई'किरके ने रस्ता उदम इर उदम अटकाया
 नेकीका होका बीसा लसने हातो, आपर अपने मुकामको पाय,
 "आराम" ययेनसे अमैरत पीय, मनकी भुराइका रतन भीलाया.

ગઝલે—ગૌહર-તજે-કંવાલી.

એકમદે પાકડી જળ દીલમેં મહોખ્ખત આઈ,
 જીતેજી બાદે ફના રાહતે જન્નત આઈ.
 હુરેં હેરતમેં દુઈ આપ હુવે જળ પયદા;
 જુકે ગએ તારે—કમરકોબી મહોખ્ખત આઈ.
 જુલમતે કુફ મીટા નૈયરે આ અજમ ચમકા,
 ખુત ગીરે ઉઘે-શયતાનાંપે આફત આઈ;
 આસીયોંકીહે ગવાહ પુસ્તો પનાલીકે લીયે.
 પુશ્તપર આપકે જો મોહરે નુખવત આઈ.
 કયું ન હો જાએં શીદા હુરે મલક જન્નો બશર;
 જીસપે ખુદ ખાલીકે અકબરકી તખીઅત આઈ.
 તુમકો યા સીનો મુઝમ્મીલ વ મુદ્દમર તાહા,
 હુકને ફરમાયા હે કુરઆમે વા સદાકત આઈ;
 હકતકીશવરકી તો શાહીમે મુજે હે બેદતર.
 તેરે કુચેકી ગદાઇપે તખીઅત આઈ,
 મલેકુલ મોત યે તકલીફ હમે આખીરકો;
 કળ ગવારા હે જો ઉમ્મતકે યે દીક્રત આઈ.
 યા રસુલે અરખી લીજયે ગૌહરકો ખુલા;
 શમે ફરકતસે અબળ મુજપે કયામત આઈ,

ગઝલે—જલીલ—તજે-કંવાલી.

દેખાજો હુસ્ને યાર તખીઅત મંચલ ગઈ,
 આંખોંકા યા સુર હુરી દીલપે ચલ ગઈ.
 તુમ જળ મીલે નથી તો જુદાઈકા યા મલાલ,

અખયે સલાલ હય કે તમજા નિકલ ગઇ.
 સાડી તેરી શરખા ને શીશેમે થી ભરી
 સાગીરમે આકે ઝોરબી સાંચે મે . દલ ગઈ.
 પીનેસે કર ચુકાયા મેતોખી મગર જલીલ.
 બાદલકા રંગ દેખકે-તખીયત બદલ ગઇ.

ગઝલે—હખીખ—તર્જે—કંવાલી.

દામને રામશીર કાતિલસે હવા આને લગી
 જખમે દીલકો સજઝને આખેહવા આને લગી
 કમનસીનીદી ખુશ થી વો ભોલાપનહી ખુશ થા
 જખ જવાં હોને લગે તરમે જફા આને લગી
 કેએ મજનુ પર પહી જકર ને મેને ફાતેહા
 હાએ લયલા હાય લયલાકી સદા આને લગી
 હાએરે ઇકબાલ યે નકામી એ વરલે હખીખ
 સુરને ઉમ્મીદ બનકર, બી કઝા આને લગી
નાટકે—લયલી મજનુ, રાગ—લાવની.

મીલી આજ અકેલી તું લયલી
 પ્રેમ આગહએ તનમે છે ક્રએલી—અકેલી૦
 ખરખાનુ પ્રીતકી, મોપર ખરસા,
 મોક્ષ સમજ તોરેલી દીવખરસા—અકેલી૦
 હરશન દીવખરીકો અખદરસા,
 નહીં તો ડર ફીરં ગલે સએલી—અકેલી૦

મીસ. અચ્છનખાઈ—રાગ, ખરવા, કુમરી, તાલ, ત્રીતાલ.

મેરે બેદીકા રંબ જર ગમ, હારે સુરજ મુખ ન જઈયોરે—મે૦
 સાસુ મોરી લાંજે તનંદી ડર ખાવે અને નાહી જંહોરે—મે૦

મીસ અમીરજન-રાગ, રાગ, સહરા, કઠ્ઠાલી.
 માલન બનાકે લાઘ, કયા લાજવાખ સહરા,
 મોતી દમક રહે છે, કલિયે મહક રહી છે.
 દોલત હુટા રહ્યા હય, કયા બેહીશાખ સહરા,
 નૌસા બનાં સલામત, સહરા ખુદાકી રહમત.
 લડીયાંહે તારબારીસ યા બે છે શરાખ શહરા.

અત્મ તમામ

યે જરૂર પઢીએ.

હમારે કીતનેક ગ્રહાક ખીરાદરોકી સગવડ કે ખાતીર
 હમને હરકીશમ ઔર હરેક જાતકા કામ છપવા દેનેકા
 બંદોબસ્ત કીયા હય. દરેક કામખીલકુલ સાફ હરફેં ઔર
 જમાનેકી ફેશનકે મવાફીક ઉમદા હુન્નર કે નમુનેમે
 રંગ બે રંગી શાહીમે છપાદીયા જાયગા. અગર જોઆપકો
 કાર્ડ-કવર-મુબારબાદી-ઔર શાદીકે કયાર્ડ-રશીદખુક ખીલ-
 ખુક- નોટ પેપર, ખટારા ખુક, ચોપડી, ચોપાન્યા, વીગયરે
 કુચખી કામ છપાનેકી જરૂરત હો તો નીચે લીખે હુવે પત્તે
 યે જરૂર લીખે, લાવમેં ખડોત ફાયદા, ઔર બેનમુન કામ
 ગલતી છપનેકી ફીકનહિ. લીખો—પત્તા—

શાંચુનિલાલ મગનલાલ ખુકપબ્લીશર્સ.

એન્ડ કમીશન એજન્ટ.

ટા. રાણીતળાવ—સુરત.

તૈયાર હય, આજેજ ખરીદો તૈયાર હય,

અમારે કિતનેક ખીરાદરોંકી ફરમાઈશિસે અમેરી તરફસે તદ્દન
નવીન વિર, શૃંગાર, હાસ્ય શેદ્ર અને શાંત રસોંકી
તોરજોરપે. જમાનેકી ચાહુ રગભૂમીપે

ભજવવા લાયક ઐતિહાસીક

ગાયન ભાષણ સહિત આખો નાટક નામે

કાળો પહાડ

—અથવા—

—ભારતનું ભાવિ—

ગુજરાતી હર્ફ, ઓર ગુજરાતી જમાનમે
કિંમત કેંટા આના આઠ. વી. પી. અર્ચ બુદ્ધ
તૈયાર છે ? તૈયાર છે ? તૈયાર છે ?

બીના મુંડીસે ધનવાન હોનેકા સહેલા ઉપાય.

હુન્નર સાર સમુદાય

(ધર ખચકે હો શકે અચશા સંકડા હુન્નરોકા મજમુઆ)

કીંમત કેંટા આના આઠ.

લીજા—“ગુજરાતી” સાહિત્ય મંદિર. સલાખતપુગ-સુરત.

શ્રી ‘અનાવિલ બંધુ’ પ્રી. પ્રેસમાં ગોવિંદજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે જાપ્યુ
અસનપુરી ભાગબે ભાજવાળી પોળ અનાવિલ લોગની બાળુમાં—સુરત.

ખાસો આમકે લીધે તયાર હો ચુકી હો
 ઉમદા ઉમદા ગઝલ કબાલીસે ભરપુર
 નામી નામી શાયરો કે બે મૂલ કલામાં પુરનાર
 પર તયાર હો ચુકી હો.

મહેફીલે-દીલ-આરામ

યાને

ગઝલયે પરસ્તાન

ખુબમુસ્ત જીન્દગી બરી બુદ, મગી છાપ નાથ,
 કોમત. ૪ કલ - આઠ આના

એક દુસરી ફરમાઈશ થોડે રોજમે તયાર હોગી.
 સુન્સી લકીમ નિજમસાદબકી કવમસે લીખા
 હુવા નાટક

—દાગે હસરત—

બંનીશાર ઉર્ફે શીરી ફરહાદ

ઢરકકે મચદાનમે મશહુર હુવે. શીરી આરે
 ફરહાદકો આજ કોન ન પીછાનેગા.
 મીલનન પત — કી આઠ આના.

ગુજરાતી સાહિત્ય મંદિર-સલાબતપુરા સુરત

